

* * *

יוסי גמזו

מכתב גלוי לאמא ציונות

אני כותב לך בתקופה שבה בטוח
שמה שיש לי להגיד לך כאן, גברתי,
לא יחבב אותי על כמה אנשי-רוח
ובלי ספק לא יעשני אפנתי.
אני כותב לך בדיעה שבין הלעג
על שאני מעז לשמר לך אמונים
לא יאחר להיות משלך בי בידי להק
המשמיצים המידיים בך אבנים.
ושבין כל המכפישים אותך מבית
ומכריזים עליך מכירת-חסול
כשמבחוץ אורבים לך כל כלי-הציוד
אין גם חסלן אחד שלא ימצא בי פסול.
אך אם קונן מרה אחד ממספידך
בטרם עת, כי מאחר שאת טמאה
הצפורים כבר לא שרות על גגותיך
אני מצהיר בזאת באחריות מלאה
שהן שרות כאן ועוד איך, בעז ויטלי
שירים שכלל לא נתישנו עוד משום מה
וביניהם לא רק "אל הצפור" של ביאליק
כי אם שירי צפור-הנפש של אמה

שצפורה להגיש לא מתעופות כאן
קונצרט עברי מן המקור (והמקור)
ובמין להט ציוני מצפופות כאן
לא רק מיטב שירי ציון בחם או קר
כי אם אפלו בצפופות מצפופות הן
על כל אותם שלא פוסקים כלל להלין
באזני מי שזקתיו עמך רפות הן
וממליצים לו חיש לרדת לברלין...

אבל למרות שמספידך טרם-עת פה
חותרים לריטינג פופולאריות הטרגד
של קברניך האורבים לך כבד עם את פה
ואוטוטו כבד על קצף רושמים פטנט,
אני מודיע לך בזאת ברור כשמש
ששום ענן חולף לעד לא יכלה
את צדוקה הלא משבת והנושם-אש
בו את אצלי בריש גלי וקול מלא
חיה מאד ורגנטית אף לא שמץ
פחות מפעם, וששום מהפכה
לא האריכה זמן כמוך בעוד הרמץ
של אחרות – אשו מזמן כבד דעכה.

היכן כיום אותו תלום קפיטליסטי
על "אפשרות בלתי מגבלת" כאמור
מול משברים שלא חזום שום אנליסטים

של קלקלה בכלכלה וברוך גמור ?
היכן חזון הקומניזם שהבטיח
חרות וצדק ושיוון-זכויות מפלג
מול סטליניזם שעל ראש פלואיו הטיח
טרור ומות בסיביר ובגולאג ?
היכן אותן סממות-פזב קוראות לדגל
והצהרות-תקון-עולם שנסתימו
אחת-אחת באכזבות ופשיטת-רגל
של הבטחות שמעולם לא נתקמו ?

ודוקא את, גבירתי, שמול כל אופנסיה
עודך פורחת ולרגע לא כמשת,
את האחת והיחידה שלא הכזיבה
ושעל אף הכל את שהבטחת ממשת,
כי את גברת על האינרציה של היסטוריה
בת שנות אלפים ללא בית לשבטיו
של עם נרדף, בלי רבונות, בלי טריטוריה
ששב הביתה, אל מולדת אבותיו
ואת זקפת לו רף-תקוות וגו שחוח
והענקת לו צבא-מגן שבלי פקודיו
איש מן הפוסט-ציוניים, פוסלי הכוח
לרגע לא היה שורד פה בלעדיו
ואת הפכת תפלות לממשות מגשמת
בלי לחכות לשום משיח, בלי דחיה
ואת הערת כאן כמו יפהפיה נרדמת

את שפת-קדומיו משלל שנות coma לתחיה.

לא, אין ספק כי רחוקה מן השלמות את

וזיפנים רבים נושאים את שמך לשוא

אך נחושה יום-יום לחיות ולא למות את

ושום שיר-אָרס אַנטישמי ונחשיו

בהם חוברים פיום בכל קצוי החלד

זמין פרו-נאצי, שמאל כוזב ומין אסלאם

שנתקנה, כי בו לשום סאלאם אין חלק

בכל פסיכוזת טרופו הלא נבלם

של טראנס ג'יהאד אלים – לא ימנעך מצמח

פודאות לא מערערת חרף כל

מתכחשיך שאינם זוכים לשמח

על חרבנה עליו הם מתנבאים בקול

והרואים בכל טרור ערבי שטוף-רצח

את אשמתך ואי צדוק זכותך לחיות

כשמצפונם הסלקטיבי כאן לנצח

את הרוצחים צדיק ולא את הגויות.

אך תמומיה – השורפים מסגד וקרם-

זיתים בכפר ערבי בשמך כביכול

הם, דוקא הם המסלפים אותך, כי טרם

תפסו שדוקא לך אסור על כך למחל

משום שכל-כלך נגוד אנטגוניסטי

לטרופן של פרובוקציות הרוכלים

במשיחיות תורת הבלוף השוביניסטי

של העושים אותך פלסטר באין מקלים –

והם, בעצם, הגדולים במסרסוף

גם בצרחם כי הם עושים הפל בשמך

כי, כדברי ישעיהו: "מהרסוף

ומחריבין, כך כתוב, "יצאו ממך".

לכן, גברתי, הזקרי נא כמרעל

משני פגעי קצותיו של פנאטיזם חד:

מקיצוני בריונותו של ה"אף שעל"

ומטופלי דבות השמאל-talk כאחד.

כי את אינך לא זה ואף לא זה גם יחד

וגם אם שום ממוש חזון אינו משלם

או חף מפאשלות, את עדין כאן מוכחת

כמוסרית ברבולוציות העולם

גם אם עדין כאן רומסים את שמך בשער

הת'אצ'ריסטים נסח כלכלת השוק

של טיקוניזם חזירי שבו הפער

גדל יום-יום בין העושק והעשוק

והצמיחה שהם כל-כך מנפנפים בה

היא בעקר צמיחת פרסם של מכריתי

המעמד הבינוני שנגנפים בה

עוד שבעתים, באשמת קברניטי

אטם-הלב הזה שכבר מזמן שכח כי

יש כאן אפלו עוד דלים יותר, מחדל

בו הממסד בוגד בשיר ה"שחקי, שחקי"
של טשרניחובסקי: "דרור לנפש, פת לדל".

ומשום כך, גברתי, מול כל הציניקנים
המשתלחים בך מרחוק ומקרוב
אני אחד מהמוני המוהיקנים
שהם בכלל לא אחרונים בך והם רב
המאמין כי מול פשיזם שוביניסטי
ופסקדו-שמאל שבאלות שמך בקי
את הדבר הכי צודק והומניסטי
בחלד זה שמצפוננו תמיד נקי
כי הוא אף פעם לא מואיל להשתמש בו
לא מול איראן וסוריה הצמאות לדם
ולא אל מול חמאס וחיןבאללה שאש פה
שולחים שנים אל אזורחינו ונגדם.

כי לא שאין בנו כל נגע וספחת
אך גם אם שום ממוש חזון אינו משלם
או חף מפאשלות, את עדין כאן מוכחת
כמוסרית ברבולוציות העולם
ומשום כך, על אף היסטורית מתנכליך
מחורץ, מבית, משמאלי ומימיני
אני מצהיר לך, יד על לב ולב על לך
בפה מלא:

אני עדין ציוני...